

NOVEMU NADŠKOFU JOŽETU POGAČNIKU!

(Voščilo z akrostihom)

»Jožetu v hrbet so zleze skrbi:
veliki zvon težko zvoni...«

(Sinje Ozare, 24)

Na Kóvorju si se skoval,
Oj, Jože sveti ti imé je dál!
V mlinu gôri rásel da čútil boš vse dni
Evangélsko pričo: kakó nam krúh zori...
Mož božji! Seme boš sejál, ga žel in v mlin dajal...
Učil boš vso resnico, sam boš ves resničen,
Sél po póti bóžji — ves pravíčen!
Kázal s prêpko hójo nóva pôta nám v vihârje
Ostál boš sébi zvést in nás popéljal v nóve zârje...
Finžgarju sledil: kot on ponósen, néuklonljiv!
Ucénec bil nekoč kot sin; Ti mlad, a on ves siv...
Junáške in pokónčne hôje,
Ocâncu sivemu priznal si svôje:
Žal nísi v starosti v vsém môgel mú slediti,
Ej, práv zatô si se moral pókoríti!
Takó si pil iz keliha trpljênja,
Užiti móral pêlin in trpkôst jetníškega življênja!
Pogače rézal bóš, kruha bélega odsléj delil,
Oj, národu slovênskemu boš védno dóber bil!
Ga vidi narod: pésnika, možá-prerôka,
Apóstola, duhóvnika, zdaj svój'ga škôfa!
Če to veljâlo ne bi, še hótél bi svetnika,
Naj záželi si v Tébi mučenika:
I tó mu bódi Ti — zatô škof Jôže,
Kot bil je Jéglič in naš nadškóf Antón:
Ucénec bódi tudi Tí — »Nebéške rôže«!